

Spørgsmaalet er imidlertid baade vanskeligt og omfattende.*) Naar jeg her har fremdraget det, er det, fordi jeg ikke har synderlig Tiltro til Nytten af at forhøje Maksimalsatserne ubetinget eller under skærpende Omstændigheder eller Nytten af en Ændring i Retning af, at Bødestraf *kun* maa anvendes under formildende Omstændigheder. Domstolene vil altid have Tendens til at holde sig i Nærheden af Minimum og vil have let ved at skønne, at formildende Omstændigheder er til Stede, og Lovens Maksimalsats betyder kun lidet som Vejledning for Udmaalingen: Eksempelvis kan nævnes, at Forbrydelsen falsk Forklaring for Retten, der efter § 158 straffes med Fængsel fra 3 Maaneder til 4 Aar, praktisk talt *altid* straffes med den laveste Sats: Fængsel i 3 Maaneder. — Naturligvis foreligger der Undtagelsestilfælde, hvor en Strafferammes Maksimum afgjort er for lav til at ramme virkelig ondartede Forhold, hvilket f. Eks. aabenbart er Tilfældet med § 137, Stk. 2.

Med Hensyn til det ovenanførte *Punkt 3* i Ændringer i Straffbarhedsgrundlaget for visse Forbrydelser, navnlig visse Krænkelser af offentlig Myndighed, Ærefornærmelser m. m., skal jeg bemærke, at Spørgsmaalet om en udvidet Kriminalisering af Angreb paa Statsmyndighederne og om Ændringer i Ytringsfrihedens Omraade o. desl. ikke er et egentlig juridisk-kriminalistisk Spørgsmaal, men et Samfundsanliggende, hvorom jeg ikke kan udtale mig med større *saglig* Autoritet end andre Samfundsborgere — lige saa lidt som hvis det havde drejet sig om, hvorvidt Fosterdrab og Kviksalveri bør være strafbart, eller hvorledes Fredningstiden for Harer bør lægges. Jeg betragter derfor denne Side af Sagen som liggende uden for min Opgave, der i det væsentlige vil være begrænset til den mere lovtekniske Side af Sagen, Konsekvenser, Praktikabilitet m. m.

Efter disse mere almindelige Bemærkninger skal jeg gaa over til en Gennemgang af Lovforslagets enkelte Paragraffer vedrørende Straffelovens særlige Del.

Til § 100. Ændringen forekommer mig ikke tilstrækkelig motiveret og bør efter min Mening ikke gennemføres.

Ændringens *Realitet* bestaar i, at der for Tilskyndelse til fremmed Magts *Indblanding* (modsat Fremkaldelse af Fjendtligheder) indføres *Bødestraf* som normal Straf alternativt med Hæfte eller Fængsel indtil 1 Aar. Af mindre Betydning er det her — jfr. mine almindelige Bemærkninger —, at Straffens Maksimum er nedsat fra 3 til 1 Aar. Jeg kan ikke tænke mig, hvorfor den foreslaaede Adskillelse mellem Indblandingen og Fremkaldelse af Fjendtligheder skulde gøre Domstolene mere tilbøjelige *end nu* til at anvende Bestemmelsen om Indblandingen. Jeg har ikke kunnet finde trykte Retsafgørelser, der skulde tyde paa Utilbøjelighed til at anvende Indblandingsbestemmelsen. Ogsaa i Straffeloven 1866 var de to Forhold forenede under samme Strafferamme. Minimum var dengang 3 Maaneders simpelt Fængsel, nu 7 Dages Hæfte. Da det ogsaa ved Fremkaldelse af uberettiget Indblanding drejer sig om en alvorlig Lovovertrædelse, samt da Dagsbods-systemet her, hvor Tilskyndelsen sker *offentligt*, altsaa i Almindelighed som Presseforbrydelse, vil være i særlig Grad forfejlet, vilde jeg foretrække, at Bestemmelsen i det hele bliver staaende uændret.

Til §§ 104—105. Jeg kan tiltræde Ændringsforslagene og Begrundelsen, men finder Dagsbodsansættelse uheldig.

Til § 106. Jeg har i og for sig intet at indvende mod Forhøjelsen fra 3—8 Aar, men vilde finde en Forhøjelse til 6 Aar tilstrækkelig og tilraadelig, fordi det derved undgaas, at Sagerne bliver Nævningesager efter Retsplejelovens § 687 a. Man vilde maaske hertil sige, at Sagen alligevel som „politisk Forbrydelse“ vilde blive Nævningesag. Dette er dog næppe ganske givet. Straffelovens § 106 afløser Neutralitetsloven Nr. 149 af 2. August 1914 § 1 Nr. 5, der vistnok aldrig fandt Anvendelse i Praksis, hvorimod Lovens § 1 Nr. 2 og Nr. 4 (Støtte af fremmede Krigsforetagender o. desl.) er anvendt et Par Gange *uden* Nævningers Medvirkning (Domme i U. f. R. 1915 A 884, 1916 A 460).

Til § 119. Til Ændringen har jeg intet andet at bemærke, end at det maaske vilde være bedre at opstille det foreslaaede nye Stk. 2 som en selvstændig ny Paragraf (§ 119 a).

*) Angaaende Straffens Udmaaling efter dansk Ret har jeg udtalt mig udførligere i en Afhandling i Svensk Juristtidning 1936 S. 331 ff.